

отреден ~~от Бог~~ да събере тия враждуващи от векове племена – под скиптѣра на своята благост и мощ.

Блянѣт на великия Симеон, блянѣт на тримата Асеновски братя – бе изпълнен.

Като изникнал от чудна, далечна приказка, образѣт на младия Иоан Асен се очертаваше във въображението на ладете увенчан с нимба на светец. Някои си го представяха като свети Георги, който побеждава ^{мѣт} злото и мрачината, други го смесваха с добропобедника димитри.. Не бе ли сложил сам царят образа на Чудотвореца до своя, във всичките си пари? А от другата страна на парите стоеше образѣт на Исуса Христа. Повелителят на земните князе: цар на славата.

След Адриановград, под властта на Асена се подчини Дидимотихон. Когато българските войски слязоха надолу по течението на Хебѣра и спряха пред високите стени, в които се плискаха ден и нощ буйните води на реката, по бойниците наизкочи многоброен народ, който почна да маха кѣрпи и хоругви, да хвърля цветя, да поздравлява с ликуващи викове и песни. Цялата област между Хебѣра и Места, която се наричаше Волерон, доброволно се предаде на победителя. Един след друг се изреждаха пратениците на градовете между Места и Стримон, между Стримон и Вардар, да поднасят дарове и ключовете на крепостните си порти. Мосинопол, Перитор, Ксанти, Морунец, Сяр, Прилеп, Мѣнастирище, Пелагония, цяла Македония, цяла Тракия лежах в рѣцете му. Победният поход се превърна в тържествено шествие. Никой не дръзваше дори да помисли за неподчинение, или непокорство.

Конете на българските войски пиха вода от зелените талази на Дойренското езеро, от буйните води на Вардара, стигнаха бреговете на бистри и кротки водни равнини: край Костур, край Преспа, край Охрид...

Преплуваха Черна и Дрин.

Спряха край Егея и Адрия.